

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2000-2001

17 mei 2001

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR ONDERWIJS, VORMING EN WETENSCHAPSBELEID

Vraag om uitleg van de heer Dirk De Cock tot mevrouw Marleen Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming, over het volwassenenonderwijs in Vlaanderen

Vraag om uitleg van de heer Chris Vandenbroeke tot mevrouw Marleen Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming, over de middeleninzet voor Onderzoek en Ontwikkeling in Vlaanderen

Vraag om uitleg van de heer Erik Matthijs tot mevrouw Marleen Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming, over de contingentering van het aantal kinesisten

Vraag om uitleg van de heer Jos De Meyer tot mevrouw Marleen Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming, over de recente programmatiestop in het basisonderwijs

Commissie voor Onderwijs, Vorming en Wetenschapsbeleid

Donderdag 17 mei 2001

WAARNEMEND VOORZITTER : De heer André Van Nieuwkerke

– *De vraag om uitleg wordt gehouden om 14.30 uur.*

Vraag om uitleg van de heer Dirk De Cock tot mevrouw Marleen Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming, over het volwassenenonderwijs in Vlaanderen

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer De Cock tot mevrouw Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming, over het volwassenenonderwijs in Vlaanderen.

De heer De Cock heeft het woord.

De heer Dirk De Cock : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, het volwassenenonderwijs dreigt het slachtoffer te worden van zijn eigen succes. De directeurs van de Centra voor Volwassenenonderwijs, afgekort CVO's, klagen in hun formulering de 'blijvende verwaarlozing' in hun sector aan. Zij spreken openlijk over een crisis en nemen zelfs woorden als 'nakende opstand' in de mond. Zij beweren dat ze als CVO's in tegenstelling tot hun concurrenten, zijnde de opleidingscentra van de VDAB en van de Middenstand, in een 'budgettair en administratief keurslijf zitten dat niet meer voor mogelijk wordt gehouden'. In deze tijd waarin de Vlaamse regering en de Vlaamse minister van Onderwijs het motto van het levenslang en levensbreed leren hoog in het vaandel voeren, moet dit toch anders kunnen.

Een gevolg van dit alles, is dat er enige tijd geleden vanuit het Waasland een netoverschrijdende protestactie op gang is gekomen. Eén van de volgende dagen zullen zij u, mevrouw de minister, een petitieactie met een eisenpakket voorleggen.

Graag had ik aan de minister de volgende concrete vragen gesteld. Hebt u weet van de groeiende ongerustheid binnen de CVO's ? Heeft men u de petitieactie al officieel overhandigd ? Zo ja, wat is hun concreet eisenpakket ? Welke initiatieven hebt u in het kader van levenslang leren, dat u als prioriteit hebt gesteld, reeds genomen ter bevordering van het volwassenenonderwijs in die vorm ? Welke oplossing hebt u voor ogen om tegemoet te komen aan hun eisen en verzuchtingen ?

De voorzitter : Minister Vanderpoorten heeft het woord.

Minister Marleen Vanderpoorten : De problemen die zich in de sector van het volwassenenonderwijs en in het bijzonder in het OSP stellen, zijn mij uiteraard bekend. Op 15 mei is er een belangrijk informeel overleg geweest met een delegatie van de directies die thans de problematiek in alle scherpste verwoorden. Die delegatie van directies werd ontvangen op mijn kabinet en daar is vrij lang van gedachten gewisseld over alle aspecten van de problematiek.

Het eisenpakket situeert zich op verschillende vlakken, en zeker niet alleen ten aanzien van de overheid. De betrokken directies voelen zich namelijk onvoldoende vertegenwoordigd door de inrichtende machten en de syndicale organisaties in de overleg- en adviesorganen.

De twee belangrijkste eisen kunnen worden samengevat onder de noemers 'versoepeling van de bekwaamheidsbewijzen en van de beperkingen inzake cumul' en 'betere verloning van de directiefuncties'. Wat de beperkingen inzake cumul betreft, is er in CAO VI in een oplossing voorzien waarbij een aanzienlijke versoepeling van de cumuleerberekening wordt doorgevoerd en waardoor de verloning van de betrokken leraars ook sterk zal verbeteren. Hiervoor is een budget van 270 miljoen frank uit-

Vanderpoorten

getrokken. Tegen volgend schooljaar zal de nieuwe regeling ingaan.

Een aanpassing van de bekwaamheidsbewijzen zal gebeuren op basis van de concordantie tussen de oude vakken en de nieuwe vakken die als gevolg van het decreet van 2 maart 1999 op het volwassenenonderwijs werden ingevoerd.

Met betrekking tot de betere verloning van de directiefuncties kan ik het volgende stellen. Het geringe weddeverschil tussen leerkrachten en directies is één van de punten die ook in de loonstudie uitvoerig aan de orde is geweest. Dit is trouwens niet alleen het probleem voor het volwassenenonderwijs. In de CAO is een oplossing ingeschreven voor het basisonderwijs, maar dat is eigenlijk tot nu toe het enige niveau waarop de directies ter sprake komen. Ik ben mij er dan ook van bewust dat hiervoor in de volgende jaren een oplossing moet worden gezocht via onder meer het invoeren van een mandaatsysteem voor directeurs van het OSP, gekoppeld aan een gedifferentieerde verloning op een hoger niveau dan vandaag het geval is. We hebben het daar deze morgen al even over gehad. Zoals u weet, zal de discussie over de verloning binnen enkele weken misschien ook in dit parlement aan bod komen. In deze discussie zal het niveau van het OSP en van het volwassenenonderwijs zeker een aandachtspunt moeten zijn. Het volwassenenonderwijs heeft immers in het kader van het debat levenslang leren een belangrijke opdracht te vervullen.

Het decreet op het volwassenenonderwijs en de daarbij horende uitvoeringsbesluiten bieden reeds nieuwe mogelijkheden aan de centra voor volwassenenonderwijs om hun opdracht in het kader van levenslang leren beter waar te maken. Getuige hiervan het groeiend aantal cursisten- en leraarsuren. De grote programmatievrijheid die in het decreet wordt geboden, is ongetwijfeld een belangrijke oorzaak van de groei. Deze groei gaat gepaard met moeilijkheden inzake rekrutering van leraars en administratieve en bestuurlijke opvang. Voor de rekrutering van leraars zullen de maatregelen waarin CAO VI voorziet wellicht in belangrijke mate soelaas kunnen bieden. Men mag verwachten dat men ook in het volwassenenonderwijs zal te kampen hebben met de algemene schaarste aan geschikte arbeidskrachten. De eigen administratie van het departement wordt op dit ogenblik versterkt om aan de centra voor volwassenenonderwijs betere ondersteuning te kunnen verlenen. Een en ander heeft natuurlijk ook te maken met de ver-

snelde interesse en het grotere aantal dossiers dat nu op het departement binnenkomt. Tot enkele jaren geleden ging het maar om een kleine afdeling binnen het departement.

Volgende budgettaire cijfers tonen aan welke inspanning de afgelopen jaren geleverd werd om de beschikbare budgetten voor permanente vorming te versterken. Tussen 1998 en 2001 is het budget gestegen van 9,1 miljard frank in 1998 tot 11,1 miljard frank in 2001. Dit betekent een stijging met 2 miljard frank of 22 procent. Specifiek voor het OSP is het budget gestegen van 4 miljard frank in 1998 tot 5,4 miljard frank in 2001. Hier gaat het dus om een stijging met 1,4 miljard frank in 3 jaar tijd of 35 procent.

Het ongenoegen dat uit de mij voorgelegde klachtenbundel blijkt, vindt ook zijn oorsprong in de sterke binding die in het decreet op het volwassenenonderwijs en de betrokken uitvoeringsbesluiten werd gemaakt met het secundair onderwijs. We moeten evenwel onderzoeken of deze sterke binding in een vernieuwde visie over levenslang leren niet moet worden herzien. Ik wil daar snel werk van maken en vraag mij eigenlijk af of we niet resoluut een andere weg moeten opgaan en niet eerder moeten aansluiten bij de meer flexibele leerwegen, zoals ingericht door de VDAB en het VIZO. Het inslaan van een andere weg houdt echter heel wat werk in dat moet worden overgedaan of waaromtrent een nieuwe visie moet worden ontwikkeld. Het is aangewezen om naast het decretaal voorzien overleg ook informeel overleg met het veld te plegen. Zo wordt een bredere kijk op de problematiek verkregen en kunnen essentiële bijstellingen worden ingevoerd.

Ik heb met de delegatie alleszins afgesproken om op zeer regelmatige tijdstippen met hen overleg te plegen. Zo kunnen we het niet alleen hebben over concrete punten die op heel korte termijn moeten worden opgelost, maar die het ons ook mogelijk moeten maken om tussen nu en enkele maanden tot een coherente visie te komen rond het levenslang leren op langere termijn. Bovendien moeten we op die manier ook uitsluitel kunnen geven over het feit of we moeten blijven vastklampen aan regelingen binnen het secundair onderwijs, dan wel resoluut moeten kiezen voor een meer flexibele leerweg. Dat heeft uiteraard consequenties op het vlak van personeelsstatuten, enzovoort.

De voorzitter : De heer De Cock heeft het woord.

De heer Dirk De Cock : Ik dank de minister voor haar uitgebreid antwoord.

De Cock

Ik onthou dat u eergisteren diepgaand overleg hebt gepleegd met een delegatie. Ik onthou ook dat de versoepeling van bekwaamheidsbewijzen in CAO VI vervat zit en dat daarvoor 270 miljoen frank is uitgetrokken. Vanaf september 2001 zal dat leiden tot een aanpassing van de bekwaamheidsbewijzen. Ik onthou verder dat u pleit voor een beter verloning van directies.

Het verheugt mij dat u de denktank opent om het volwassenenonderwijs los te maken van de regelgeving met betrekking tot het secundair onderwijs. Ik onthou ook dat tussen 1998 en 2001 bijkomend twee miljard frank wordt geïnvesteerd om de volwassenenopleiding beter te begeleiden. U gaat de uitdaging aan om een essentiële bijsturing van het volwassenenonderwijs te bewerkstelligen door dit los te koppelen van de regelgeving rond het secundair onderwijs en u hebt de intentie om het volwassenenonderwijs meer te stoeien op de principes van de VDAB- en VIZO-opleidingen. Dit alles laat me het beste verhoppen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Chris Vandenbroeke tot mevrouw Marleen Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming, over de middeleninzet voor Onderzoek en Ontwikkeling in Vlaanderen

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Vandenbroeke tot mevrouw Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming, over de middeleninzet voor Onderzoek en Ontwikkeling in Vlaanderen.

De heer Vandenbroeke heeft het woord.

De heer Chris Vandenbroeke : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, dames en heren, ik wil even ingaan op de voorbereiding van de kennismaatschappij. Ik kan vrij kort zijn omdat de heer Vanleenhove dit onderwerp tijdens de laatste begrotingsbesprekingen al ruimschoots heeft aangekaart. Dat is ongeveer een halfjaar geleden. Ik wil actualiseren wat toen aan de orde is gekomen. De voorbije dagen zijn we eens te meer verwend met documentatie over het horizontaal begrotingsprogramma wetenschapsbeleid. Tijdens de vorige zittingsperiode werden we nog extra verwend met

een speurboekje, een handige synthese. Laat het duidelijk zijn dat ik er in elk geval niet tegen opzie om de meer lijvige cursus rustig door te nemen.

Ik wil het in het bijzonder hebben over O&O, namelijk onderzoek en ontwikkeling of in het Engels R&D, research en development. De essentie is het prijskaartje. Tien jaar geleden scoorden we op dat vlak benedenmaats. De verhouding tot het BRP, het bruto regionaal product, bedroeg toen 0,3 procent. Daar komt ongeveer een derde middelen bij van het federale of Europese vlak. Ik ga niet op de technische details in. De waarheid moet ook worden gezegd. Tijdens de vorige zittingsperiode zijn op dat vlak enorme inspanningen geleverd. Er is een inhaaloperatie gebeurd van viermaal 2 miljard frank, met een totaal van 20 miljard frank. Dit initiatief werd door vriend en vijand toegejuicht. Zowel de VLIR als de VRWB stelden dat we op goede weg waren en de historische achterstand aan het inhalen waren. Dat betekende dat de relatieve verhouding ten aanzien van het BRP werd opgetild tot het niveau van 0,4 procent.

Dan bekijk ik de huidige situatie. Twee jaar geleden stelde u in de beleidsbrieven dat er eerst een grondige evaluatie nodig was. Concreet zou de impact van de verhoogde middeleninzet worden onderzocht. We zijn nu twee jaar verder. Bij mijn weten zijn een aantal van die audits reeds afgerond en staan de andere daar dicht bij. Dit brengt wel mee dat de input al twee jaar bevroren is. We zitten nog steeds op het niveau van 0,4 procent. Als we daar dat eenderde federale of Europese middelen bijvoegen, komen we op 0,6 procent. Het OESO-gemiddelde bedraagt 0,78 procent. We bereiden de kennismaatschappij voor en willen daaraan middelen besteden. Dat er een evaluatie komt, begrijp ik, maar we staan nu al twee jaar stil.

Daarom heb ik de volgende vragen voor de minister. Wat is naast de aangekondigde heroriëntering van de middeleninzet de achterliggende reden om de groeicijfers voor O&O af te zwakken? Mag in de begrotingsopmaak 2002 en in de volgende jaren een verhoogde middeleninzet worden verwacht zodat Vlaanderen ook echt de opgelopen achterstand inzake O&O opnieuw ongedaan kan maken?

De voorzitter : De heer Van Baelen heeft het woord.

De heer Gilbert Van Baelen : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, ik onderschrijf de filosofie van de heer Vandenbroeke waarmee hij voor meer middelen pleit. Ik wil er wel een nuance aan

Van Baelen

toevoegen : bij mijn weten zijn de middelen maar gedurende een jaar bevroren, namelijk op de begroting 2000. Op de begroting 2001 is er wel voorzien in een verhoging van het budget. Op het einde van de rit is trouwens gebleken dat de bijkomende middelen niet volledig zijn gebruikt voor O&O. Ze werden ook aangewend voor andere doelstellingen. Er wordt opnieuw gestreefd naar een beter evenwicht tussen onderzoeksmiddelen ten dienste van de onderzoeker voor fundamenteel wetenschappelijk onderzoek enerzijds en anderzijds onderzoek dat vanuit de markt wordt gestimuleerd.

Ik ondersteun uw pleidooi dat de overheid naar een Europees gemiddelde moet blijven streven. De OESO is daarvan een voorbeeld. Ook tijdens de hoorzitting met Europees commissaris Busquin is gepleit voor een verhoging van de Vlaamse uitgaven, én voor een rechtmatig aandeel van Vlaanderen in de Europese onderzoeksfondsen. We bevinden ons wel in het hart van Brussel, Vlaanderen en Europa, maar blijkbaar is voor ons de afstand groter dan voor andere landen.

De voorzitter : De heer De Meyer heeft het woord.

De heer Jos De Meyer : Onze fractie sluit zich graag aan bij de zeer evenwichtige uiteenzetting van de heer Vandebroeke. We delen zijn analyse en visie, en sluiten ons aan bij zijn vragen.

De voorzitter : Minister Vanderpoorten heeft het woord.

Minister Marleen Vanderpoorten : Mijnheer de voorzitter, geachte collega's, de heer Vandebroeke verwijst naar de speurgids 'Wetenschap, Technologie en Innovatie 2001'. Ik sluit mij aan bij zijn lof, want dit is een zeer degelijk, jaarlijks versijnd naslagwerk. Deze gids laat ons toe de evolutie van de besteding van de Vlaamse publieke middelen voor wetenschaps- en technologisch-innovatiebeleid op de voet te volgen.

Uw vraag slaat op het geheel van de middelen voor onderzoek en ontwikkeling, met inbegrip van het onderzoek met economische doelstellingen en het technologisch en industrieel onderzoek waarvoor minister Van Mechelen verantwoordelijk is. Voor eerst wens ik op te merken dat de term 'wetenschappelijke activiteiten' volgens de Frascati Manual van de OESO drie grote categorieën omvat : Onderzoek en Ontwikkeling, Onderwijs en Vorming op tertiair niveau en Wetenschappelijke en Technologische dienstverlening.

In de analyse van de bestedingen van het Vlaams horizontaal begrotingsprogramma voor wetenschapsbeleid moet u er rekening mee houden dat de Vlaamse overheid niet alleen O&O in strikte zin financiert. Een evenwichtig wetenschaps- en technologisch-innovatiebeleid vereist dat we de drie componenten uitbouwen : O&O, Onderwijs en Vorming op tertiair niveau en ten slotte de Wetenschappelijke en Technologische dienstverlening.

Vooraleer ik inga op de cijfers, wil ik opmerken dat in de vorige zittingsperiode de middelen voor O&O wel fors stegen, maar dat het systeem uit zijn evenwicht is geraakt. Het eerste onevenwicht bestaat erin dat het accent op technologische innovatie komt te liggen. Verder is er een onevenwicht tussen de basisfinanciering van de universiteiten en de projectfinanciering. Haast alle bijkomende middelen voor de universiteiten zijn besteed aan projectfinanciering. De werkingmiddelen stagneerden echter, als ze al niet daalden.

Na mijn aantreden hebben we daarom in de eerste plaats werk gemaakt van een versterking van de basisfinanciering van de universiteiten. Reeds in 2000 zijn bijkomende middelen toegekend voor werking en voor investeringen. Vorig jaar heeft de regering de herziening van de financiering van de universiteiten goedgekeurd. De werkingenveloppe stijgt in de periode 2001-2004 met meer dan 3 miljard frank. Deze middelen zijn opgenomen in de meerjarenbegroting. In vergelijking met 1999 zullen in 2004, in constante franken uitgedrukt, de werkingstoelagen ongeveer 7 percent hoger liggen. Het ontwerp van decreet is momenteel bij de Raad van State voor advies. We zullen dat hier binnen enkele weken kunnen bespreken.

Ik wil nog opmerken dat deze stijging absoluut noodzakelijk is en toelaat het onderzoek aan onze universiteiten verder uit te bouwen. Bij het bepalen van de Belgische uitgaven voor O&O is de Frascati Manual het richtsnoer. Er is afgesproken dat slechts 25 percent van de universitaire werkingmiddelen als O&O worden meegeteld. Ik stip dit terloops aan om de cijfers in hun juiste context te plaatsen.

Het is correct te stellen dat we in 2000 een rustpauze hebben ingebouwd en dat we in dat jaar middelen hebben geheroriënteerd. Zo wilden we het geheel doorzichtiger maken, de regelgeving vereenvoudigen en de administratieve overhead afbouwen, en ook de efficiëntie en de kwaliteit verhogen. In dat perspectief heb ik voorgesteld om een aantal kleinere indirecte financieringsstromen naar de universiteiten af te bouwen en te integreren in

Vanderpoorten

het Bijzonder Onderzoeksfonds. Op die manier wordt de universiteiten meer ruimte geboden om een eigen onderzoeksbeleid te voeren. Tegelijk wordt er ook meer aandacht besteed aan kwaliteitsverbetering. Autonomie en kwaliteit vormen een geheel.

Dit betekent niet dat in vergelijking met 1999 de middelen in 2000 niet stegen. Het geheel van de middelen in het horizontaal begrotingsprogramma steeg van 44,4 miljard tot 45,6 miljard, ofwel met 1,2 miljard frank. De eigenlijke O&O middelen stegen van 23,2 tot 24 miljard frank, ofwel met 800 miljoen frank. In 2001 in vergelijking met 2000 ziet men dezelfde evolutie : het geheel van de middelen opgenomen in het horizontaal begrotingsprogramma steeg van 45,6 miljard frank tot 46,6 miljard frank, ofwel met 1 miljard frank. De O&O-middelen stegen van 24 tot 24,6 miljard frank, ofwel met 600 miljoen frank.

De Vlaamse regering doet een inspanning om de middelen voor wetenschapsbeleid voortdurend te laten stijgen. Naast de absolute bedragen, moeten we ook de uitgaven als percentage van het Bruto Binnenlands Product analyseren. Deze indicator wordt door OESO en Eurostat gebruikt om de publieke uitgaven voor Onderzoek en Ontwikkeling van verschillende landen te vergelijken.

Het is correct dat de budgettaire inspanning voor O&O als percentage van het Bruto Binnenlands Product van Vlaanderen gedurende de jaren 2000 en 2001 op hetzelfde niveau lag als in 1999, met name 0,40 tot 0,41 percent. De forse stijging van de economische groei verklaart waarom de absolute toename van de Vlaamse middelen voor O&O zich niet vertaalt in een stijging als percentage van het BBP.

De voorbereiding van de begroting 2002 is volop aan de gang. Er zijn op regeringsniveau nog geen beslissingen genomen. In uitvoering van het regeerakkoord zal ik meer middelen vragen voor het wetenschappelijk onderzoek, zodat de financiering van de Vlaamse overheid ook uitgedrukt als percentage van het BBP verder toeneemt.

Ten slotte wil ik iets zeggen over een zaak die mij steeds meer bezig houdt. Zoals u weet, overleg ik

vrij frequent met de rectoren en neem ik deel aan vergaderingen van de onderzoeksraden van de Vlaamse universiteiten. Men vraagt meer middelen om onderzoeksgroepen te laten doorgroeien naar topniveau. Steeds meer blijkt dat men moeilijkheden heeft om onderzoekers aan te werven. Niet in alle domeinen doet dit probleem zich even sterk voor, maar naar mijn aanvoelen wordt het wel steeds groter. In het wetenschapsbeleid zullen we daaraan meer aandacht moeten besteden. Er zijn nu enkele studies beschikbaar over doctoreren en het tekort aan onderzoekers. Ik zal op basis hiervan met de VLIR overleg plegen, en ik ben bereid deze gegevens aan de commissieleden te bezorgen.

De voorzitter : De heer Vandembroeke heeft het woord.

De heer Chris Vandembroeke : Ik dank de minister voor haar antwoord. Na de financiële spurt van de vorige zittingsperiode heeft de regering met recht en reden een reflectiemoment ingebouwd. Dat moet toestaan om een en ander te evalueren en desnoods bij te sturen. Iedereen zal het daarover eens zijn.

Uw antwoord stemt me optimistisch. U zegt dat de zittingsperiode twee jaar oud is, en dat u nu vooruit wilt kijken. U zult binnen de regering pleiten voor de vrijmaking van de nodige middelen, en u wilt verder ook afspraken maken met de rectoren. Ik pleit dus voor het aantrekken en blijven valoriseren van de bijzonder goede wetenschappers.

Tot slot wens ik aan u, maar ook aan de heer Gilbert Van Baelen, te zeggen dat men zeker niet kan negeren – iets wat u trouwens ook niet gedaan hebt – dat er de voorbije twee jaar een standstill geweest is. Uiteraard is er nominaal een lichte groei te noteren, maar die valt lager uit dan de inflatie. En uiteraard kan men daarbij zeggen geluk te hebben gehad omdat de economische groei zo enorm was dat het relatief cijfer daalde. Dit parallellisme moet men permanent inbouwen. Economische groei geeft immers bijkomende kansen om meer middelen als input aan te brengen.

Uw antwoord stemt me in elk geval gelukkig.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Erik Matthijs tot mevrouw Marleen Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming, over de contingentering van het aantal kinesisten

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Matthijs tot mevrouw Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming, over de contingentering van het aantal kinesisten.

De heer Matthijs heeft het woord.

De heer Erik Matthijs : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, op 12 oktober 1999 interpelleerde ik u al over de federaal opgelegde contingentering van het aantal kinesitherapeuten. Uw antwoord luidde toen als volgt : 'Als we de hele periode van 2001 tot en met 2005 bekijken, denk ik niet dat we ons ongerust moeten maken. Samenattend kan ik zeggen dat we voor de kinesitherapeuten op korte termijn zeker geen beperking van de instroom voorstellen'.

Onlangs is gebleken dat er wel degelijk ongerustheid heerst. Een vertegenwoordiger van de Vlaamse Kinesitherapeutenbond klaagt over het te grote aantal kinesitherapeuten. En uit een studie van de Rijksuniversiteit Gent blijkt dat 4 tot 5 jaar na het afstuderen een kwart het beroep niet langer uitoefent. In die studie wordt ook gezegd dat indien men de toegang tot het beroep zou beperken tot 450 per jaar, er in 2020 nog steeds een te groot aantal kinesitherapeuten zou zijn.

Vele kinesitherapeuten zien nauwelijks enkele patiënten per dag. Bovendien daalt de kwaliteit van de verzorging door een onvoldoende beroepservaring. Vorig jaar studeerden nog 1400 kinesitherapeuten af, vooral in Wallonië.

Het koninklijk besluit van 3 mei 1999 dat bepaalde dat in 2003, 2004 en 2005 slechts 450 kinesitherapeuten tot het beroep zouden worden toegelaten, werd uitgesteld. Een nieuw koninklijk besluit van 23 november 2000 stelde deze contingentering uit tot 2005, 2006 en 2007.

Het federale kabinet van Sociale Zaken geeft aan dat er een duidelijk signaal moet worden gestuurd naar al wie die studies wil aanvatten. De federale minister van Sociale Zaken zou naar verluidt met de idee van een vergelijkend examen rondlopen om uit te maken welke afgestudeerden het beroep daadwerkelijk zouden mogen uitoefenen. Dit is mijns inziens een bijzonder gevaarlijke gedachte.

Het kabinet van de federale minister van Volksgezondheid spreekt van maatregelen om de instroom in het beroep te verminderen. Minister Aelvoet zegt dat het dossier op haar tafel ligt en dat daarover nog wordt gediscussieerd. Zij heeft het over verschillende scenario's, maar voegt daaraan toe dat de beslissing afhangt van de goodwill van de gemeenschappen. Ik heb ook vernomen dat de federale regering overleg pleegt met de gemeenschappen om het aantal afgestudeerde kinesitherapeuten te beperken.

Zoals iedereen weet, is er een tekort aan ander medisch personeel, waaronder verpleegkundigen, zodat ook een beroepsheroriëntering tot de mogelijkheden kan behoren. Het is in elk geval duidelijk dat de discussie over het al dan niet contingenten of over het al dan niet nemen van maatregelen om de instroom bij de aanvang van de studies te beperken, bijzonder actueel is.

Graag had ik dan ook vernomen wat uw houding of de houding van de regering is ten aanzien van deze problematiek. En welke maatregelen liggen bij u of bij de regering op tafel om te voldoen aan die door het koninklijk besluit van 23 november 2000 federaal opgelegde contingentering ?

De voorzitter : De heer Sannen heeft het woord.

De heer Ludo Sannen : Dit probleem is hier reeds herhaaldelijk besproken. Ik hoef waarschijnlijk niet te herhalen dat de hervorming van de kinesitherapeutenopleiding een totaal gemiste kans is, met vele problemen tot gevolg.

Zo dadelijk zullen we het hebben over de Bologna-verklaring en de mogelijke herinvulling en hertekening van het hogeronderwijslandschap. Het is in dit kader dat we een oplossing zullen moeten zoeken voor de verschillende kine-opleidingen en voor de toegang tot het beroep. In dit kader zullen we een oplossing moeten zoeken voor minder opleidingen zodanig dat de instroom in die studierichting kan worden beperkt zonder met toelatingsexamens te werken. Tegen toelatingsexamens zijn we steeds gekant geweest.

De voorzitter : De heer Van Baelen heeft het woord.

De heer Gilbert Van Baelen : Mijnheer de voorzitter, ik wens me aan te sluiten bij de vorige sprekers, in het bijzonder bij de heer Sannen.

Mevrouw de minister, uw Franstalige collega heeft al verklaard dat er absoluut geen sprake kan zijn

Van Baelen

van beperkingen. Hoe staat u daartegenover en welke opties overweegt u ?

Ik wens ook even te verwijzen naar een antwoord dat federaal minister Aelvoet vorig jaar heeft gegeven op een schriftelijke vraag. Daaruit blijkt enige onduidelijkheid over de cijfers, de tellingen dus, die door de planningscommissie worden gehanteerd. Dat is niet verwonderlijk, want er zijn 'parttimers', de mensen die in het onderwijs of in de welzijnssector, ja, zelfs in fitnesscentra zijn terechtgekomen, enzovoort.

De geruchten doen trouwens de ronde dat bij de toekenning van RIZIV-nummers onregelmatigheden zouden kunnen gebeuren waardoor bepaalde kinesitherapeuten over meerdere nummers zouden beschikken. Dit leidt tot een zware discrepantie tussen het aantal toegekende nummers en het aantal kinesitherapeuten die hun praktijk werkelijk uitoefenen. Hebt u deze geruchten reeds aangekaart bij uw Franstalige collega ? Bestaat daarover duidelijkheid ? Het lijkt me immers heel belangrijk over correcte gegevens te beschikken alvorens grondig te debatteren over eventuele instroombeperkingen.

De voorzitter : Minister Vanderpoorten heeft het woord.

Minister Marleen Vanderpoorten : Nogal wat belangenverenigingen sturen boodschappen uit over het naar hun oordeel te groot aantal kinesitherapeuten. Mijn voorganger liet destijds nog een planning uitvoeren die aantoonde dat er zeker geen tekort te verwachten is. Het onderzoek toonde tevens duidelijk aan dat heel veel thans niet te beheersen factoren de behoefte aan kinesitherapeuten beïnvloeden.

Ons fundamenteel uitgangspunt is en blijft dat de toegang tot het hoger onderwijs in principe volledig vrij is voor wie het diploma secundair onderwijs heeft behaald. Ook in het post-Bolognatijdperk blijven we dit principe hoog in het vaandel voeren. De internationale studentenbewegingen maken er ook geen geheim van dat ze de verworvenheden van de democratisering niet willen zien sneuvelen op het altaar van het Europese streven naar een zekere harmonisering van het tertiair onderwijs. Dit zal zo dadelijk misschien ook aan bod komen en is de voorbije dagen in diverse persmededelingen ook door de studenten ter sprake gebracht.

Precies op grond van de terechte bekommernis om het heil van de studenten is een mogelijke beperking van de instroom – of van de uitstroom – in een bepaalde opleiding enkel te overwegen wanneer onbetwiste en objectieve, aan het onderwijs externe redenen daartoe voorhanden zijn. Ten dele is aan deze voorwaarde voldaan in de geneeskunde, hoewel we ook op dat vlak de evolutie op de voet zullen moeten blijven volgen.

Wat de kinesitherapie aangaat, heb ik steeds vooropgesteld dat er zeer grote twijfel bestaat over de gegevens die de federale regering hanteert om de contingentering in de beroepsuitoefening vast te stellen. De planningscommissie medisch aanbod heeft deze twijfels niet echt kunnen wegwerken en stelde dan ook logisch voor de geplande contingentering vanaf 2003 met twee jaar uit te stellen tot 2005. De federale regering heeft hiervoor oor gehad en heeft dat uitstel bij koninklijk besluit van 23 november 2000 vastgelegd. Ondertussen zou zij de databank van het Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering op punt stellen.

Op het einde van 2000 hadden we hierover nog geen enkel nieuws ontvangen, behalve dan dat de federale regering opnieuw aandrang op maatregelen door de gemeenschappen om het aantal diploma's in de kinesitherapie grondig te beperken. Op ons zwaar aandringen bij de bevoegde federale ministers met kennisgeving aan de eerste minister, hebben we uiteindelijk een antwoord gekregen van de federale minister van Volksgezondheid. Volgens deze boodschap zou de bedoelde databank van de beoefenaars van de kinesitherapie nu in orde zijn en de reeds vooropgestelde cijfers bevestigen. Evenwel blijkt dat van eenderde van de personen in de databank noch leeftijd noch geslacht bekend zijn. Het lijdt niet de minste twijfel dat daardoor iedere grond ontbreekt om gelijk welke verantwoorde prognose over de beroepsbehoeften vast te stellen. De bevoegde federale minister is wel bereid om andere procedures te volgen om de databank op punt te stellen.

Alleen hiermee rekening houdend, zie ik geen enkele reden waarom we de tot nu toe gevolgde politiek zouden wijzigen. Ik leg hierbij geen verband met de situatie in de Franse Gemeenschap, waar de regering duidelijk te verstaan heeft gegeven geen beperking in de opleiding kinesitherapie te zullen invoeren. Het zou een absoluut fout signaal zijn dat in Vlaanderen dan wel te doen.

De federale regering heeft al enkele keren discreet te verstaan gegeven dat ze de door haar opgelegde contingentering met eigen middelen zal doen res-

Vanderpoorten

pecteren, indien de gemeenschappen niet de gepaste maatregelen nemen. Concreet is als mogelijkheid vooropgesteld dat de gediplomeerde kinesitherapeuten eerst zouden moeten slagen voor een federaal selectie-examen, alvorens bij het Riziv ingeschreven te kunnen worden. Ik ga daar nu niet op in omdat we niet over voldoende gegevens beschikken.

Ik heb deze problematiek onlangs besproken met Frans Gemeenschapsminister Dupuis. We hebben afgesproken te overleggen met de federale ministers Aelvoet en Vandenbroucke. Ongeacht deze overwegingen, ben ik uiteraard niet ongevoelig voor een mogelijke dreiging die rust op de toekomstmogelijkheden van de studenten kinesithérapie. Ik wil dan ook dat deze kandidaten volledig op de hoogte zijn van de juiste situatie.

De federale contingentering zal – indien er verder geen wijzigingen optreden – voor de eerste keer uitwerking hebben op de gediplomeerden van 2005. Dat betekent dat de studenten van de academische opleiding die vijf jaar duurt, in het huidig academiejaar 2000-2001 reeds zijn ingeschreven. De studenten die kiezen voor de vierjarige hogeschoolopleiding zullen inschrijven in het academiejaar 2001-2002. Ik heb daarom gevraagd aan de rectoren van de betrokken universiteiten en aan de algemeen directeurs van de betrokken hogescholen, om de bedoelde studenten bij hun inschrijving een verklaring te laten ondertekenen dat ze op de hoogte zijn van de federale beperking. De universiteiten reageerden negatief omdat voor hun studenten het academiejaar reeds gestart was en een retroactieve verklaring nog moeilijk te overwegen was. Ze stelden ook een aantal principiële vragen bij mijn voorstel. Een aantal hogescholen reageerde heel negatief en stelden onmiddellijk dat de overheid het recht niet heeft een dergelijke actie te ondernemen. Hierbij werd verwezen naar de verworven autonomie en naar de vrijheid van onderwijs.

Hoewel we eigenlijk allemaal dezelfde bekommernis zouden moeten hebben ten aanzien van onze studenten, heb ik tot mijn spijt moeten vaststellen dat de opleidingsinstituten de discussie over de kern van de zaak omzeilen. Ze starten meteen een polemiek over de voorgestelde middelen. Intussen heb ik het engagement van de universiteiten en hogescholen aanvaard om op hun initiatief de studenten wel degelijk grondig te informeren.

Ik herhaal mijn fundamenteel standpunt dat we geen maatregelen kunnen nemen indien er geen objectieve en volledige informatie beschikbaar is om de toestand ondubbelzinnig te beschrijven. Inmiddels is de informatie aan de studenten van uitzonderlijk belang. Ik heb akte genomen van het engagement van de universiteiten en hogescholen om daar terdege voor in te staan. Ik zal het ook op de voet volgen.

De voorzitter : De heer Matthijs heeft het woord.

De heer Erik Matthijs : Mevrouw de minister, u beweert dat er geen objectieve informatie is over het aantal kinesitherapeuten. Ik heb verwezen naar de studie van de RUG. Daarin staat dat als er vanaf 2004 tot en met 2020 jaarlijks 450 gediplomeerden bijkomen, er nog een te groot aantal zal zijn in 2020. De tabellen van het Riziv zijn mijns inziens wel betrouwbaar. Het is ook totaal onrechtvaardig om na het beëindigen van de studies nog een federale proef te moeten afleggen om toegang te krijgen tot het beroep.

Uw voorganger heeft wel maatregelen genomen in de sector van de geneeskunde en de tandartsen. De scholen zullen uw raadgevingen zeker in de wind slaan. De Vlaamse regering moet in samenspraak met het federale en Franstalige niveau tot een eensgezind besluit komen. Enkel op die manier kunnen drama's in de toekomst worden vermeden.

De voorzitter : De heer Van Baelen heeft het woord.

De heer Gilbert Van Baelen : Mijnheer Matthijs, hoor ik duidelijk dat de CVP pleit voor een beperking van de instroom ? Als we morgen over andere beroeps categorieën spreken, mogen we dan dezelfde reactie verwachten ? De heer Martens heeft wel een heel ander verhaal gebracht omtrent de accountants. Toelatings- en uitstromingsbeleid vormen eigenlijk een geheel.

De heer Erik Matthijs : Mijnheer Van Baelen, de federale contingentering is een feit. Het is aan de gemeenschappen om al dan niet maatregelen te nemen. Ik vraag enkel naar de intenties van de minister.

De voorzitter : Minister Vanderpoorten heeft het woord.

Minister Marleen Vanderpoorten : Mijnheer Matthijs, ik besteed zeer veel aandacht aan dit probleem. Ik wil het echter niet oplossen zonder voldoende zicht te hebben op de feiten. Bij de tan-

Vanderpoorten

dartsen is er momenteel een toelatingsproef. In het eerste jaar zitten nu 23 studenten. Binnen enkele jaren kunnen er meer dan tachtig worden toegelaten. Dat zal op een bepaald moment voor problemen zorgen. Door de beperking van het aantal studenten geneeskunde, zullen zich misschien ook tekorten voordoen in bepaalde specialisaties. We moeten eerst conclusies trekken uit de beperkingen voor artsen en tandartsen, vooraleer we die methode uitbreiden.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Jos De Meyer tot mevrouw Marleen Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming, over de recente programmatiestop in het basisonderwijs

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer De Meyer tot mevrouw Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming, over de recente programmatiestop in het basisonderwijs.

De heer De Meyer heeft het woord.

De heer Jos De Meyer : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, dames en heren, op voorstel van de minister van Onderwijs heeft de Vlaamse regering haar goedkeuring gegeven aan een voorstel om defusies in het basisonderwijs onmogelijk te maken. Scholen die wensen te defusioneren zijn grote scholen, bijna allemaal met meer dan 400 leerlingen. Veelal hebben ze ook meerdere vestigingsplaatsen. Ze behoren tot het vrij en het gemeentelijk en stedelijk onderwijsnet waarin veel grote instellingen zich situeren.

De reden voor defusie is eenvoudig : het ontbreken van een middenkader. Het structureel voorzien in de functie van adjunct-directeur zou voor grotere instellingen veel problemen oplossen. De jongste tijd ontvangen we veel klachten over het tekort aan administratief en ondersteunend personeel. Het is goed dat dit opnieuw in de schijnwerpers komt.

De verklaring van de minister dat de beslissing geen besparing inhoudt, is mijns inziens onwaar. Ik lees een amendement dat circuleert over onderwijsdecreet XIII : 'Hoewel niet de doelstelling, leidt

de invoering van een programmatiestop op korte termijn tot een gunstige budgettaire weerslag.' Verder staat : 'Voor volgend schooljaar 2001-2002 wordt een verdubbeling van het aantal opsplitsingen verwacht. Dit komt neer op zowat 100 scholen. De totale besparing komt hierdoor op 363.591.472 frank'.

Indien men beslist defusies onmogelijk te maken vanaf 1 september 2001, moet men vanaf 2001 in een middenkader voorzien, zeker voor de grotere instellingen. Mijn vraag is dus eenvoudig : is de minister bereid om vanaf 2001 in het basisonderwijs in een middenkader te voorzien, als compensatie voor de voorgestelde programmatiestop ?

De voorzitter : De heer Sannen heeft het woord.

De heer Ludo Sannen : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, geachte collega's, we gaan allemaal akkoord om het defusioneren onmogelijk te maken. We hebben er ons allemaal toe verbonden na te denken over de omvang van basisscholen. Ik heb het dan niet over de problematiek van de vestigingsplaatsen. De onderwijskwaliteit vereist dat basisscholen een minimale grootte hebben. Verder kunnen een aantal beleidsmaatregelen beter worden uitgevoerd als we met grotere scholen te maken hebben. Ik denk dan bijvoorbeeld aan het aanduiden en in dienst houden van een zorgcoördinator. Ik steun dus het amendement om een tijdelijk moratorium op defusioneringen in te voeren.

De heer De Meyer heeft het over een ernstig probleem. Er doen zich grote praktische problemen voor als een grote school twee vestigingsplaatsen heeft. Die liggen dikwijls ver van mekaar, en soms worden er 200 tot 250 leerlingen opgevangen. De permanentie en bereikbaarheid voor leerkrachten, leerlingen en ouders kan soms moeilijk zijn. Als het niet om een bezuinigingsmaatregel gaat, vraag ik me af of het niet mogelijk is om onder bepaalde voorwaarden de grootste noden van grotere scholen te leningen, zolang het moratorium van kracht is en er nog geen nieuwe structuur voor het basisonderwijs is uitgewerkt. Het is moeilijk verdedigbaar om nog enkele jaren die noden over het hoofd te zien.

De voorzitter : Minister Vanderpoorten heeft het woord.

Minister Marleen Vanderpoorten : Mijnheer de voorzitter, geachte collega's, de programmatiestop die recent door de regering is goedgekeurd mag niet als een losstaande maatregel worden beschouwd. Het gaat evenmin om een straf voor

Vanderpoorten

scholen die met behulp van een middenkader meer comfort zoeken. Integendeel, ik begrijp de noden van de basisscholen zeer goed en wil daar iets aan doen. Ik besef zeer goed dat de huidige regelgeving en de wijze waarop men mag, kan of moet herstructureren, achterhaald zijn. Ze belemmeren nieuwe evoluties en dwingen scholen tot het uitwerken van 'creatieve constructies'. Ook de lestijdenschalen beantwoorden niet langer aan een evolutie naar grotere, samenwerkende entiteiten. De regelgeving die het uitzicht van het gewoon basisonderwijs bepaalt, dateert van begin jaren tachtig. Toen was onderwijs nog een federale materie, en moesten er normen voor heel België worden vastgelegd.

De hertekening van het onderwijslandschap die zich voor het basisonderwijs absoluut opdringt, heeft als vijf doelstellingen: een rationeel en coherent aanbod in het basisonderwijs uitbouwen; de regelgeving vereenvoudigen en bijdragen tot een vermindering van de planningslast; een groter comfort te creëren voor grotere entiteiten; de flexibiliteit en autonomie van de scholen vergroten, en ten slotte, een betere bundeling van efficiëntie en knowhow mogelijk maken.

De geplande hertekening zal in geen geval leiden tot besparingen in het basisonderwijs. Deze hervorming moet het mogelijk maken de bestaande middelen beter aan te wenden en in te zetten en zou de zoektocht van scholen naar achterpoorten – via opsplitsingen en herstructureringen – om over een groter comfort te kunnen beschikken, overbodig moeten maken. Het nieuwe onderwijslandschap zal niet leiden tot mastodontscholen in het basisonderwijs. Het principe van 'een onderwijsplaats onder iedere kerktoeren' blijft gehandhaafd. De hertekening van het onderwijslandschap zal wel leiden tot een verbeterde situatie voor de directies, tot gunstiger normen voor grote of grotere scholen en tegelijk ook tot een wegwerking van de anomalieën uit het verleden. Al deze maatregelen zullen ertoe leiden dat de interne werkingsdynamiek van de basisscholen flink wordt verhoogd.

Om deze belangrijke vernieuwing goed te kunnen voorbereiden en niet te hypothekeren met nieuwe constructies die tot nog meer versnippering leiden, is een programmatie-stop van twee jaar absoluut noodzakelijk. Wellicht ligt deze maatregel moeilijk bij scholen die op het punt stonden om te defusioneren. Ik stel echter op korte termijn een beter onderwijslandschap in het vooruitzicht. De onderhandelingen met de vakbonden en de vertegenwoordigers

van de inrichtende machten zijn gepland voor 22 mei 2001. De scholen zullen in de dagen nadien een omzendbrief krijgen waarin uitgebreid wordt toegelicht wat de volgende twee schooljaren niet meer kan en wel nog kan.

Het is niet juist dat het om een besparingsmaatregel gaat. Ik beloof dat op vrij korte termijn de onderwijssector wordt hertekend. Verder wil ik nog zeggen dat er sinds enkele jaren werk wordt gemaakt van een betere administratieve ondersteuning. Ook in CAO VI wordt daaraan aandacht besteed. Scholen zelf zeggen me dat ze op het terrein zelf de gevolgen daarvan beginnen te voelen. De bijkomende middelen voor die betere administratieve ondersteuning moeten dus zeker in rekening worden gebracht als we deze problemen bespreken.

De voorzitter : De heer De Meyer heeft het woord.

De heer Jos De Meyer : Ik heb twee bedenkingen. Vooreerst wil ik erop wijzen dat een aantal scholen de ouders al hadden meegedeeld dat ze zouden defusioneren. Sommige scholen hebben al de procedure van de aanstelling van een nieuwe directeur afgewerkt, en in dit verband al beloften aan sommigen gedaan. Men kan het hen niet kwalijk nemen, want dat is tot vandaag nog altijd mogelijk. Verder ben ik het niet eens met de minister als ze stelt dat deze scholen een achterpoortje gebruiken. Hun maatregelen zijn op dit ogenblik decretaal volledig in orde. Ze doen een beroep op de bepalingen van dat decreet omdat dit de enige mogelijkheid is een middenkader te creëren.

Ik ben bereid om het amendement te verdedigen als men consequent is. De schrapping van meeruitgaven komt neer op een besparing. Men moet een groot gedeelte van die middelen gebruiken om een tijdelijke oplossing te zoeken voor de nood aan een middenkader. Dat zou een correcte aanpak zijn. Als u deze weg bewandelt, kan hierover binnen de commissie een grote consensus tot stand komen. Als men zich beperkt tot het onmogelijk maken van de defusionering en als men geen middelen vrijmaakt voor het middenkader, zal men nooit op onze steun kunnen rekenen.

De heer Ludo Sannen : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, ik ondersteun de hertekening en de uitgangspunten van de hertekening van het uitzicht van het basisonderwijs. Ik erken dat de CAO – en dat geldt zeker voor CAO VI – bijkomende ruimte voor administratieve ondersteuning aan het basisonderwijs geeft. Ik vind het prima dat op dit moment een moratorium wordt ingevoerd.

Sannen

Ik vind het niet zo belangrijk dat mensen iets beloofd is. Ik wil wel zoeken naar enige creativiteit om echte noden meer draaglijk te maken in de overgangperiode die bepaalde scholen nu doormaken.

Minister Marleen Vanderpoorten : Ik wens de heer De Meyer te zeggen dat ik een oplossing voor alle scholen wil, en niet alleen voor degenen die nu hebben geprobeerd via defusionering uit de nood te raken. We zullen zo vlug mogelijk werk maken van dat nieuwe onderwijslandschap. Dit geldt voor alle basisscholen. Ik kan daarom moeilijk toestaan dat er nog complexere situaties ontstaan dan nu reeds het geval is. Ik weet dat u het hiermee niet eens bent.

De heer Jos De Meyer : Ik ben uiteraard bereid om mee te zoeken naar een oplossing voor het probleem van het tekort aan ondersteunend personeel in de basisscholen. Dit moet duidelijk zijn. U zegt dat er een zekere timing moet worden gerespecteerd en zekere prioriteiten worden nageleefd. Ik denk dat onze prioriteit moet liggen bij de aanwending van de huidige decretale mogelijkheden die u nu schrapt.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 15.31 uur.*
